

Република Србија
Управни суд
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 25916/10
Дана: 08. фебруара 2013. године
Београд

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, др Владан Станојев и Гордана Сукновић Бојација, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., ради поништаја решења тужене СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ БЕЧЕЈ, Комисије за кадровска, административна питања и радне односе, коју заступа Општински јавни правобранилац, број 06-127/2010 од 19. јула 2010. године, у предмету исплате накнаде плате, у нејавној седници већа одржаној дана 08. фебруара 2013. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Управни суд СЕ ОГЛАШАВА СТВАРНО НЕНАДЛЕЖНИМ за поступање у овој правној ствари и предмет уступа Основном суду у Новом Саду, као стварно и месно надлежном.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је захтев А.А. из ..., са станом у улици Новасадска 68, за примену члана 69. Закона о радним односима у државним органима, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 18. августа 2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да му припада накнада плате, да је одбијањем захтева оштећен, да му је ускраћено право гарантовано Уговором о раду, јер је у њему децидно наведен члан који говори о накнади након престанка са радом у том правном лицу (Фонду за заштиту животне средине општине Бечеј), нарочито због тога што га је на то место именовала Скупштина општине Бечеј и што је припадљности примао из буџета општине.

Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења, истичући да су се на радно правни статус тужиоца, док је вршио функцију ВД директора, примењивале одредбе Закона о раду, те да тужилац не може сада да се позива на одредбе Закона о раду у државним органима и предложио је да суд тужбу одбије.

Пазећи по службеној дужности на своју стварну надлежност у складу са одредбама члана 15. став 1. и члана 17. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), Управни суд је оценио да није стварно надлежан за поступање у овој правној ствари.

Одредбом члана 29. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/2008 и 104/2009) прописано је да Управни суд суди у управним споровима и да врши и друге послове одређене законом. Чланом 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита. У управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита. Суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено. Одредбе овог закона које се односе на управни акт, примењују се и на друге акте против којих се може водити управни спор. Чланом 4. Закона о управним споровима прописано је да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари. Чланом 5. истог Закона прописано је да управна ствар, у смислу овог Закона, јесте појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Одредбом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08...101/10), прописано је да основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима;

споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

У овој правној ствари је неспорно да је тужилац поднео тужбу против решења туженог органа којим је одбијен његов захтев за исплату накнаде плате након престанка радног односа, што, по ставу Управног суда, имајући у виду напред цитиране законске одредбе, представља спор из радног односа, због чега се заштита права тужиоца остварује пред надлежним основним судом у парничном поступку. У конкретном случају, месно је надлежан Основни суд у Новом Саду.

Из наведених разлога, Управни суд је применом одредбе члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/2009) и сходном применом одредби чланова 15. став 1., 17. став 1. и 39. став 1. Закона о парничном поступку, као и на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, одлучио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08. фебруара 2013. године, III-3 У. 25916/10

Записничар
Наташа Малинић,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО